

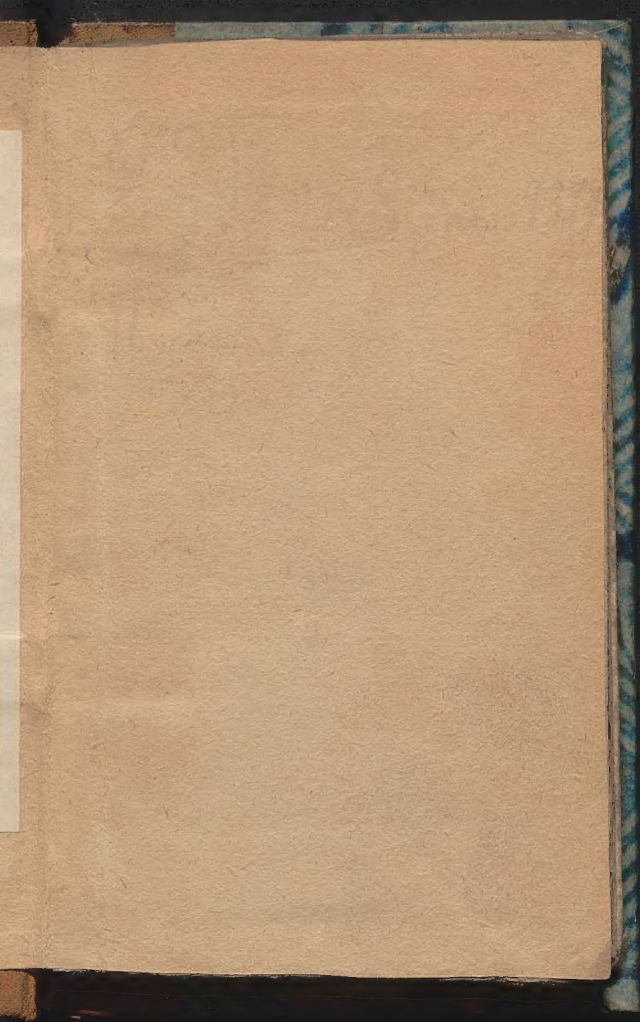

116361

I

Est. r. XII, 122

Dublet

1033 [2.1118 im 5.
16° 2^a - 9394]

1355 cu 24 1/2

DEVOTIO

Ad

ALOYSIUM
GONZAGA

Societatis JESU.

Scholarum ejusdem Soc. in toto orbe
& Studiosæ Juventutis

PATRONUM,

BENEDICTO XIII.

Pontifice Maximo

Declaratum;

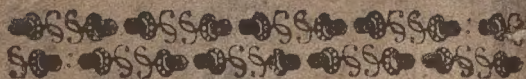
Ad promovendum Cultum
ejusdem Sancti

REIMPRESSA.

VILNÆ

typis Academicis S. R. M. Soc. JE

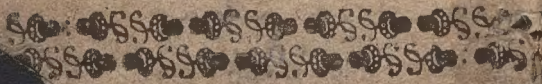
Annō Domini 1743.

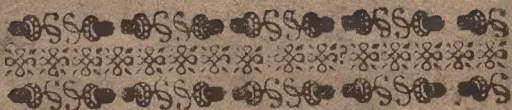

LAUDETUR

CHRISTUS.

Vita

S. ALOYSII
GONZAGÆ.

IS Patre Imperij Principe, & Castilionis Marchione natus, septimum ætatis annum, suæ ad DEUM conversionis tempus appellabat, eâ constantiâ, nunc jam feliciter inchoatæ, ut deinceps, (prout quatuor fide digni ejus Confessarij affirmârunt) nunquam se à DEO per mortale peccatum averteret. Novennis adhuc, Florentiæ ante Imaginem Virginis ab Angelo salutatæ, perpetuô Virginitatis votô se obstrinxit, tam perfectè semper observatô, ut illud testari potuerit

Sacra Romana Rota : *Aloysius nunquam stimulum carnis passus est, nec cogitationem ullam impuram in mente habuit.*

Temperantia planè fuit admirabilis. Nam præter alia extraordinaria jejunia, singulis hebdomadis, feriâ sextâ, & Sabbathô, ac etiam sæpè feriâ quartâ, solo pane & aqua contentus vivebat. Ter imprimis per hebdomadam: ac deinde in ultimis in sæculo annis; die quolibet semel: postremo ter de die, seu flagellis, seu loris, seu ferreâ catenulâ, se ipsum cædendo cruentabat. Sæpè asserem sibi dormienti supponebat. Sæpè loco cilicii acutis calcaribus tenerum corpus strangebatur.

De studio orandi quid dicam ?
Manè quolibet, ultra prolixas voces

cales orationes, rerum sacrarum meditationi unam horam dabat; vespere autem quandoque duas. Nec his contentus, nocte mediâ aliis quiescentibus, è lecto surgebat, & solo indusio etiam inter hyemis rigores tectus, ac præ frigore tremens, per aliquot horas, genibus flexis meditationi vacabat: ut quandoque præ corporis debilitate, in terram prolapsus jacensque orationem finiret. Ab hac porro consuetudine orandi, non destitit Aloysius, etiam in aula Regis Hispaniarum bienniô degens, ubi in abditos recessus fugiendo, quinque horas cælestium rerum contemplationi impendebat. Modum ac frequentiam Sacræ Communionis à Sancto Carolo Borromæo edoctus, ea teneritudine animi diebus festis usurpa-

bat, ut in lacrymas uberrimas sæpè solveretur, à quibus etiam, diebus profestis sacrum audiens, post elevatam Sacram Hostiam, sibi temperare non poterat. Hac verò pietate insignem illum promeruit DEI Matris favorem, cum de statu vitæ deliberans, die Assumptionis DEI paræ sacrâ, peractâ ad hanc intentionem Communionem, illam Madriti, à Pretiosissima Parente audivit vocem: *Ingredere Societatem Filij mei.* Quam ut ingrederetur, incredibile dictu est, quantas Patris iras, quot obstacula toto triennio fortissimè superavit. Qualem verò in Societate vitam egerit, quàm pretiosa morte brevi coronatam, non est propositi mei referre, qui Aloysium nondum Religiosum, sed adolescentem adhuc in tenera ætate,

in aulis Regum, inter Principum
delicias, Sodalibus propono. *Ex*
Virgilio Cepario.

OFFICIUM
S. ALOYSII
GONZAGA,

Societatis JESU.

AD MATUTINUM.

Domine labia mea aperies,
Et os meum annuntiabit lau-
dem tuam.

DEUS in adjutorium meum in-
tende,

Domine ad adjuvandum me fe-
stina.

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui
Sancto,

Sicut erat in principio, & nunc &

semper, & in sæcula sæculorum
Amen.

H Y M N U S.

CAnduit noster Ludovicus illâ
Mente, qua semper fuit inno-
centi,

Ut suo crispæ niveo bidentes
Vellere cadent.

ANTIPHONA.

A Loyſi Gonzagarum decus, honor
juventutis, Societatis ornamen-
tum, caſtitaſis lilium, flos obedi-
entiaſis, paupertatis viola, roſa vere-
cundiaſis, virtutum omnium millefo-
lium, fac, ut qui brevi vitaſis com-
pendio, grandaevae ætatis perfecti-
onem comprehendifti, te hic imi-
temur, & ibi laudemus in ſempi-
ternum.

Confummatuſ in brevi explevit
tempora multa,

Placita

Placita enim erat DEO anima illius.

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium, ad maiorem Nominis tui gloriam, in Societatem Filii tui vocare dignatus es, largire quæsumus, ut quem columbinæ innocentiae iubar imitatur in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Dominum nostrum, Amen.

AD PRIMAM.

DEUS in adjutorium meum &c.

Domine ad adjuvandum &c.

Gloria Patri, & Filio, &c.

Sicut erat in principio &c.

H Y M N U S.

Lilium plusquam nivei coloris
Integræ vivo tibi castitatis,
Semper ex largis oculis refuso
Floruit imbre.

As

Aloy

Aloyfi Gonzagarum &c. *ut supra.*

ORATIO.

PREUS, qui famulum tuum Aloy-
fium ad maiorem Nominis tui
gloriam, in Societatem Filii tui
vocare dignatus es: largire quæsu-
mus, ut quem Angelicæ castitatis
speculum esse vidimus in terris,
ius gloriæ participes fieri merea-
mur in cælis. Per Christum Domi-
num nostrum, Amen.

AD TERTIAM.

DEUS in adjutorium &c.

Domine ad adjuvandum &c.

Gloria Patri, & Filio, &c:

HYMNUS.

CAlcar in molles penetravit artus
Sæpius, quando minimè rebel-
lem,

Pinxit armatis laqueis vocata

Purpura carnem.

Aloyfi

322)(9)(327

Aloyſi Gonzagarum &c. *ut ſupra.*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloyſium ad majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filii tui vocare dignatus es: largire quaſumus, ut quem ſeverum ſui corporis vindicem colimus in terris, ejus gloriæ participes fieri mereamur in cælis. Per Chriſtum Dominum noſtrum, Amen.

AD SEXTAM.

DEUS in adjutorium meum &c.

Domine ad adjuvandum &c.

Gloria Patri, & Filio, &c.

Sicut erat in principio &c.

HYMNUS.

CUm ſpoſondiſſet Diadema mundus,

Sceptra cum dives regio dediſſet,

A6

Sceptra

✠(IO)✠

Sceptra Gonzaga & Diadema,
vanas credidit umbras.

Aloyſi Gonzagarum &c. *ut ſupra.*

ORATIO.

DEUS, qui ſamulum tuum Aloy-
ſium ad maiorem Nominis tui
Gloriam in Societatem Filii tui vo-
care dignatus es: largire quaſumus,
ut quem nobis voluntariæ pauper-
tatis ideam proponimus in terris,
ejus gloriæ participes fieri merea-
mur in cælis. Per Chriſtum Domi-
num noſtrum, Amen.

AD NONAM.

DEUS in adjutorium meum &c.

Domine ad adjuvandum &c.

Gloria Patri, & Filio, &c.

Sicut erat in principio, &c.

HYMNUS.

Veluti maſſam figulus ſequen-
tem

Fingit,

Fingit, in quam vult agitare formam

Ductilem, sic te poterant superni
Flectere nutus.

Aloysii Gonzagarum &c. *ut supr*

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloysium ad Majorem Nominis tui gloriam in Societatem Filij tui vocare dignatus es: largire quaesumus ut quem nobis caecae obediens exemplar dedisti in terris, ejus gloriae participes fieri mereamur in caelis. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

AD VESPERAS.

DEUS in adjutorium meum intende,

Domine ad adjuvandum me festina.

Gloria Patri, &c.

HYM

322)(12)(322
HYMNUS.

Uum fatigabas precibus beatos,
Et piaæ terram lachrymæ riga-
bant;

sus es crebrò, quasi raptus, ipsum
Cernere Numen.

Aloyfi Gonzagarum decus, &c.
ut supra.

ORATIO.

DEUS, qui famulum tuum Aloy-
sium ad Majorem Nominis tui
propriam in Societatem Filii tui vo-
care dignatus es: largire quæsu-
dis, ut qui nobis Divinæ contem-
plationis specimen præstitit in ter-
ra, ejus gloriæ participes fieri me-
amur in cælis. Per Christum Do-
num nostrum, Amen.

AD COMPLETORIUM.

converte nos DEUS salutaris no-
ster,

Et

3769)(13)(3769

Et averte iram tuam à nobis.
DEUS in adjutorium, &c.

Domine ad adjuvandum &c.
Gloria Patri & Filio, &c.

H Y M N U S.

CEffit è vivis Ludovicus, omni
Ritè virtutum specie decorus.
Magna virtutum series, beatæ
Tessera vitæ.

Aloyfi Gonzagarum, &c. *ut supra.*

O R A T I O.

DEUS, qui famulum tuum Aloy-
fium ad Majorem Nominis tui
gloriam in Societatem Filii tui vo-
care dignatus es: præsta quæsumus
ut quem optimarum virtutum Ma-
gistrum habuimus in terris, ejus
gloriæ participes fieri mereamur in
cælis. Per Christum Dominum no-
strum, Amen.

COM-

COMMENDATIO.

Hoc tibi nostrum Ludovice carmen,

Debito conor recitare voto;

Ut malum nobis medico propinquum

Pollice pellas.

Ex Dilectus meus mihi & ego illi,
qui pasitur inter lilia.

R Oleum effusum Aloysii nomen tuum,
Adolefcentuli dilexerunt te nimis.

ORATIO.

OMnipotens sempiterne DEUS,
qui Beatum Aloysium in Societate
Filij tui JESU, gratia contem-
plationis, & sanctimonix candore
admirabili exornasti. Præsta qua-
sumus; ut ejus celebrantes memori-
am apud Te, tuam exactam Nomi-
nis cogitationem, & puritatis in-
vio-

violabilem assequamur gloriam. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

O Beatissime Aloysi, Sancte Adolescentens, o magne mundi victor, atque contemptor, quem purissimæ castitatis insignitum liliis, omnes fines lætabundâ voce decantant atque commendant. Obsecro te toto cordis affectu, impetra mihi, quod potes à DEO, purissimæ castitatis & perfectæ humilitatis sinceritate, JESU Christo Domino meo deservire.

DEUS, qui Beatum Aloysium famulum tuum, per totum vitæ tempus ab omnium turpium cogitationum & mortiferæ culpæ macula liberasti, ut perfecto tibi amore deserviret, quæsumus, ut nos ei similes facias, munere, & amore. Per Christum Dominum nostrum, Amen.

CUL-

CULTUS
S. ALOYSII
GONZAGÆ

Patroni vite innocuæ.

In imitatione virtutum ipsius & devotione ad eundem,

Per hebdomadam eligibilem.

Ad usum specialiter Juventutis Expositus.

Dies Ima.

SANCTUS ALOYSIUS specialiter
cautus fuerat in usu oculorum
suorum. Proinde ad retinendos
eosdem semper illibatos, ne quidem
Matris suæ faciem intueri volebat.

*Eniteré tu quoq; refrænare ocu-
los tuos, non concedendo illis eorum
objectorum aspectum, quorum deside-
rium est illicitum, recita autem ad
honorem S. Aloysii hymnum sequen-
tem,*

tem, cum subsequente oratione ad impetrandam custodiam oculorum. Ejaculatoriam sæpiùs per diem conare elicere.

H Y M N U S

In laudem S. ALOYSII GONZAGA.

INfensus hostis gloriæ,
 Omnisq; culpæ nescius,
 Et mollis osor Curia
 Laudetur Aloysius.
 Almâ juvante Virgine
 Ex Matris alvo ducitur,
 Simulq; Sacro flumine
 Nascens puer renascitur.
 Primis ab incunabulis,
 Piæ loquelæ semina
 Castis fluunt labellulis,
 JESU & MARIÆ nomina.
 Summo Sacer jam Numini,
 Curas profanas abdicat,

Et

Et se decennis Virgini
Per Castitatem dedicat.

DEO trahente Cælitus

Sic mente pergit vivere,
Ut carnis expers Spiritus,
Vel Angelus cum corpore:

Hunc non honores Sæculi,

Non magna tangunt nomina,
Non aulici, non servuli,
Non cara gentis agmina.

Sed hæc habens despectui,
Sacrifq; captus gaudiis
Adjunctus almo Cætui
Christi ponitur præmiis.

Ille nihil perfectius,
Nihil fuit constantius,
Omni carens labecula,
Fit Sanctitatis regula.

Uni & ter almo Numini,
Sanctoq; JESU Nomini,
Sit laus, decus, dilectio,
Sit laus & Aloysio, Amen.

Antiphona, Psal: 17.

IN te eripiar à tentatione, & it.
Deo meo transgrediar murum.
DEUS, qui præcinxit me virtute &
posuit immaculatam viam meam.

V Ora pro nobis S. ALOYSI,

R Ut digni efficiamur promissio-
nibus Christi.

Oremus.

DEUS, qui in S. ALOYSIO Confess.
fore tuo inter blandimenta Sæcu-
li Candorem innocentix conservas-
ti; Concede, ut nos quoq; ejusdem
exempla sectantes, ab omni peccata-
labe per gratiam tuam servemur imit-
munes. Per Christum Dominum nos-
trum, Amen.

Faculatoria.

A resistantibus dexteræ tuæ cu-
stodi me, ut pupillam oculi: Subte-
umbra alarum tuarum protege me.

Die

Dies 2da.

Sanctus Aloysius excelluit insigni-
ter in victoria respectum huma-
norum. Hinc licet viveret in medio
mularum inter Principes, ipsemet
juvenis Princeps; nusquam tamen,
ob respectum quemcunq; desit pro-
pter pietatem.

*Disce ab exemplo hujus S. non ve-
grecundari apparere etiam inter inde-
votos, probitati addictus. O quanta
fit injuria JESU CHRISTO ab illo,
qui propter alios, illius erubescit
evangelium. Non erubesco evange-
lium: recale hoc semper & recita
hymnum, supra positum cum subse-
quente oratione ad S. Aloysium, ut
tibi impetret victoriam respectum
humanorum. Faculatoriam sapius in
die exerce.*

Hym-

Hymnus.

Infensus hostis gloriæ &c. ut supra.

Antiphona.

QUæ mihi fuerunt lucra, hæc
arbitratus sum propter Chri-
stum detrimenta, verumtamen exi-
stimus omnia detrimentum, propter
eminentem scientiam JESU Christi
Domini mei, propter quem omnia
detrimentum feci. Ora pro nobis &c.

Oremus.

Domine JESU Christe, qui S. Alo-
ysium Confessorem tuum in
mundanæ gloriæ contemptu mira-
bilem effecisti, tribue quæsumus, ut
ejus meritis & imitatione fideles
tui terrena despiciant, & ad Cælestia
semper aspirent. Per Christum &c.

Iaculatoria.

Quid mihi est in Cælo & à te
quid volui super terram, Defe-
ci

cit Caro mea & Cor meum, DEUS
Cordis mei, & pars mea DEUS in
Eternum.

Dies 3tia.

S. Aloysius summam ori suo im-
posuit Custodiam, ut nunquam
deliberatè inordinatum aliquod
verbum protulerit. Cum tamen se-
mel tale ex improvviso excidisset, li-
gesceret significationem illius ignoraret,
utoto tamen vitæ suæ tempore id
si deflebat.

*Imitare hoc exemplum, in cautela
adhibenda sermoni, si quam culpam
in eo admisisti, cum multo dolore con-
fiteri. Recita hymnum cum oratione
ad S. ut obtineat tibi à Domino mo-
derationem tuæ linguae. Jaculatori-
am sæpius itera per diem.*

Hymnus. ut supra.

Antiphona.

QUam pulchra est Casta genera-
tio cum claritate ; immortalis
est enim memoria illius, & in perpe-
tuum coronata triumphat, incoin-
quinatorum certaminum præmium
vincens. Ora pro nobis &c.

Oremus.

REFloreat quæsumus Domine Cor
& Caro nostra, vigore pudicitia,
& castimoniam novitate ; ut interce-
dente S. Aloysio Confessore tuo, ab
omnibus tentationibus liberemur,
& vitam in terris Angelicam vive-
re valeamus. Per Christum Domi-
num &c.

Faculatoria.

Flat Domine Cor meum & Corpus
meum immaculatum, ut non con-
undar.

B

Dies

S. Aloysius plurimum afficiebatur orationi mentali; cui plures diei impendebat horas sine distractione, hinc semper præsentem DEUM mente ferebat, nec unquam ab eo cogitationem suam, poterat divertere.

O quantum sentires juvamen animæ tuæ, si quovis die dares tempus aliquod huic mentali orationi. Non est ita usus difficilis illius, ut fortè tibi persuadet generis humani hostis! Experire, & agnosces. Et sic faciliùs assuefies Præsentie Dei, quæ quale non afferret auxilium, ad abstinentiam à peccato? si recogitares id sæpè: DEUS me videt. Dic hymnum cum oratione infra posita ad S. ut tibi impetret amorem & usum meditationis, & frequentem Præsentie Dei memoriam.

Hym

Hymnus ut supra &c.

Antiphona.

Memor fuit Aloysius tui Domine
super stratum Suum: in matu-
tinis meditatus in te, quia fuisti ad-
jutor ejus. In velamento alarum
tuarum exultavit, adhæsit anima ejus
post te. Ora pro nobis &c.

Oremus.

OMnipotens sempiterne DEUS,
qui S. Aloyfii Confessoris tui
beatam animam perenni vultus tui
illuminatione perfundere dignatus
es, concede nobis famulis tuis; ut
ejus imitatione, te unum super om-
nia quærentes lucis tuæ radiis ju-
giter perfrui mereamur. Per Chri-
stum Dominum &c.

Faculatoria.

TU illuminas Lucernam meam.
Bz Do-

Domine, DEUS meus illumina tenebras meas.

Dies 5ta.

S. Aloysius sæpius accedebat ad SS. Sacramentum Eucharistiæ & pœnitentiæ. Frequentiæ huic addidit specialem dispositionem, sub tempus Confessionis passus est semel deliquium, tanta fuerat illius compunctio pro peccato veniali forsitan indeliberato. Primum septimanæ triduum impendebat gratiarum actioni pro Communionem præcedentis Dominicæ, sequens triduum dabat præparationi ad suscipiendam futuram S. Communionem, sæpiusq; quovis die visitationes SS. Sacramenti instituebat.

Sequere hæc exempla S. Aloysii, & subsequetur inde animæ tuæ singularis profectus. Dic hymnum cum ora-

gratiae, ad impetrandum ardorem,
et devotionem in usu horum Sacra-
mentorum. Faculatoriam Orationem
populus renovato.

Hymnus ut supra.

Antiphona.

Parasti in conspectu meo mensam
adversus eos, qui tribulant me.
Impingvasti in oleo caput meum, &
Calix meus inebrians quàm præ-
clarus est. Ora pro nobis &c.

Oremus.

DEUS, qui S. Aloysium Confesso-
rem tuum, mirabilis Sacramen-
ti deliciis abundantius recreasti, &
tuæ Charitatis igne vehementius
accendisti, concede propitius; ut
qui ejus patrocinio gaudemus, ejus-
dem etiam imitatione gaudeamus.
Per Christum &c.

Jaculatoria.

EX altari tuo Domine Christum
Sumamus, in quem Cor & Caro
nostra exultant.

Dies 6ta.

SAnctus Aloysius mortificabat su-
um innocuum Corpus, jeuniis,
Ciliciis, disciplinis, aliisq; asperi-
tatibus; licet esset juvenis, delica-
tus Princeps, & innocens.

*Sequere S. Aloysii exemplum, in
usu alicujus austeritatis ad mortifi-
candam carnem, fortè non innocen-
tem, sed peccatricem. Dic devotè
hymnum cum oratione, ut tibi detur
Spiritus mortificationis. Per jacu-
latorium sæpiùs in die expete eun-
dem mortificationis Spiritum.*

Hymnus ut supra.

Antiphona.

Semper mortificationem **JESU**
Chri-

Christi in corpore nostro circumferentes, ut & vita JESU manifestetur in corporibus nostris.

Oremus.

INterveniat pro nobis quæsumus Domine, S. Aloysius Gonzaga Confessor tuus, qui Crucis mortificationem jugiter in suo corpore ad tuæ passionis exemplum, & pro tui nominis honore portavit. Per Christum, &c.

Faculatoria.

DA Domine JESU, qui passus es pro nobis, nobis relinquens exemplum, ut sequamur vestigia tua.

Dies 7ma.

S. Aloysius fuit specialiter devotus Virgini Beatissimæ, cui adhuc in ætate infantili, Florentiæ dedicavit suæ Virginalis puritatis florem.

*Assumito Tu quoq; in Advocata-
tuam, Reginam Cæli, matrem
eam experiaris Protectricem
stitatis, statui tuo competentis.
Hymnum cum Oratione ad S. Aloy-
sium, ut impetret tibi veram devotio-
nem erga SS. Matrem DEI MA-
RIAM. Per jaculatoriam commen-
da te sæpius Pretiosissimæ DEI Pa-
renti.*

Hymnus ut supra.

Antiphona.

Venerunt mihi omnia bona pa-
riter cum illa, & innumerabilis
honestas per manus illius, & læta-
tus sum in omnibus. Ora pro no-
bis &c.

Oremus.

DEUS, qui per Sanctissimam Vir-
ginem MARIAM, S. Aloysio in-
cundæ Societatis JESU Filii Tui

con

consilium dedisti, eumq; donis cœlestibus exornasti: tribue nobis utriusq; interventu, ut Divinæ Voluntati tuæ, in omnibus perfectè obsequi valeamus. Per eundem Christum, &c.

Faculatoria.

Monstra te esse Matrem;
Sumat per te preces,
Qui pro nobis natus
Tulit esse tuus.

Dies 8va.

S Aloyfius summo ardebat desiderio salvandæ animæ suæ, cujus Salutem ut redderet certiore, exiit se Principatu Castilionis, crebrius sibi id inculcando, dum adhuc viveret in medio divitiarum, honorum, recreationum, vanitatisq; mundanæ: *Quid hæc ad vitam æternam?*

Corforma te juxta tuum posse tā-
libus sentimentis. Et vivendum tibi
est corpore in medio mundanæ vani-
tatis, animus tamen sit ab appeti-
tione illius alienus. Cave itaq̃, ne inde
aliquam animæ tuæ jacturam infe-
ras, & si quod hac in parte delictum
admissum est, per pœnitentiam ex-
piare stude. Dic hymnum supra posi-
tum cum oratione sequente, ex officio
Divino designato pro die festo ipsius,
desumpta. Faculatoriam sæpius ex-
pende per diem cum affectibus con-
gruis.

Hymnus ut supra.

Antiphona.

Hic vir despiciens mundum &
terrena, triumphans, divitias Cæ-
lo condidit ore, manu.

W. Justum deduxit Dominus per
vias rectas,

R Et

R Et ostendit illi regnum DELE

Oremus.

CAelestium donorum distributo
DEUS, qui in Angelico Juven
Aloysio miram vitæ innocentiam
pari cum pænitentia sociasti; ejus
meritis & precibus concede, ut in
nocentem non secuti, pænitentem
imitemur. Per Christum Domi
num, &c.

Faculatoria.

Quid prodest homini, si univer
sum mundum lucretur, anima
verò suæ detrimentum patiatur?

Adversio.

DEvotio hæc si inchoabitur ante
festum S. Aloysii, quod cadit in
21. Junii, ita, ut terminetur hac
ipsa die, vel etiam si inchoabitur
aliquâ dominicâ, expedit subse
quente Dominica, potissimum autem

B6 in

in Festo ipsius Sancti, ad Confessionem & S. Communionem accedere, pro illo obtinendo efficacius, quod per S. hujus invocationem expetitur. Congruum autem esset, ut singulis mensibus semel hæc devotio renovetur, addita lectione hujus Libelli de electione vitæ statûs, à qua pendet salus animæ, & cujus Patronus S. Aloysius eligi potest.

Oratio.

AS.R.C. approbata pro die Canonisationis SS. Aloysii & Stanislai Kostka, pro obtinenda vitæ innocentia, quotidie recitanda.

W. Orate pro nobis SS. Aloysi & Stanislæ,

R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus.

DEUS innocentia Dator ac Restitutor,

tutor, qui SS. Confessores Aloysius
& Stanislaum mirabili vitæ candore
ab ipsa adolescentia illustrasti
concede famulis tuis acceptam innocentia
stolam culparum sordibus non polluere,
& a contractis jam maculis,
jugibus lacrymis emundare. Per Dominum nostrum &c.
Amen.

Sequentia, quæ apponuntur,
desumpta sunt, ex libro impresso
Viennæ 1714. cui Titulus:
Manuductio animæ ad
Cælum, sive cura innocentia
servandæ, & electione
Salutaris vitæ statûs
confirmandæ.

*Motiva S. Aloysii, cur Societatem
JESU elegerit.*

1 **Q**uia finis Societatis JESU maxi-

ximè accedit ad similitudinem vitæ Christi, qui est regula perfectæ virtutis; ut enim Christus propter nos homines & propter nostram salutem descendit de cælo, ita finis Societatis est præter propriam, etiam proximi salutem quærere.

2. Legerat in S. Thoma; illam Religionem esse perfectissimam, quæ ad docendum, concionandum, salutem animarum consulendum, labores & studia confert; qui dicit: Actum ex charitate docendi alios, esse perfectiorem martyrio; unius enim animæ salus plus placet DEO, quàm proprii corporis sacrificina, severissima jejunia, &c.

3. Non tantùm spectabat, ubi salvari, sed ubi magis DEI gloriam, & sic suum erga DEUM & proximum amorem luculentius testari posset;

op-

optabat ad Indos & Japones mitti
fidem Christi propagare; sangvi-
nem fundere.

4. Credebat Societatem omni sta-
tui, conditioni prodesse; Regibus in
aula, mendicis in hospitali, parvis
in schola, magnis in concionibus,
omnibus in sacro tribunali, domi,
& ruri, & militiæ servire; omnibus
omnia fieri.

5. Desiderabat specialiter Juen-
tutem DEI timore & amore imbue-
re! sperabat in Societate sibi occa-
sionem fore in Gymnasiis, Cateche-
sibus, Sodalitiis, &c. id præstandi.

6. Reputabat secum, quòd de suis
talentis faciliùs DEO esset rationem
redditurus, si ea DEI Gloriæ & ani-
marum salutì impenderet, quàm si
otiosa sepeliret.

7. Sperabat se majori cum lætitia
mo-

moriturum, si plures secum ad caelum duceret: *Vix dignus Olympo est, ad superos, nullo qui comitante venit.*

8. Ut fugeret dignitates Ecclesiasticas, elegit Societatem; cum sciverit in ea votum emitti non modo nullam dignitatem quærendi, sed nec ultro oblatam admittendi, quàm humilitatem judicabat DEO charissimam, & homini securissimam esse.

9. Videbat Societatem plurimos habere adversarios, tot libros contra illam scriptos, tot quotidie jacuari calumnias, ideo beatam judicabat, & Christo propter justitiam patienti valde conformem; evitendam pridem, nisi à DEO specialiter protegeretur.

10. Audiebat aliorum de Societate judicia valde honorifica: S. Theresia

reliæ, quæ revelatione didicit hoc
 Societatis JESU esse privilegium,
 ut mortuum Jesuitam obuius JE-
 SUS excipiat. S. Joannæ Virginis
 Neapolitanæ, cui Christus dixit :
*Societas JESU mea est, & illam te-
 neo semper intra cor meum ; & non
 possum ferre, ut in ea sit, qui habeat
 notabiles defectus.* S. Philippi Ne-
 rii, qui sæpius desideravit admitti
 ad Societatem JESU, qui dicebat :
*Filii Ignatii, qui perseverant in So-
 cietate, & ibi moriuntur, sunt San-
 cti.* Legit pariter in Annalibus Or-
 dinis S. Francisci apud Boverium,
 quòd P. Madresio Regis Catalauniæ
 Confessario revelatum fuerit: *Qui-
 cunque moritur in Societate JESU,
 eum vitâ fruiturum sempiternâ.* Uti
 & Sanctum Franciscum Borgiam cæ-
 litus didicisse, id à DEO Societati
 da-

datum esse privilegium, ut nullus,
qui in ea moritur, sit damnandus.
Legit hæc & venerabatur, sed ea-
dem vitæ sanctitate confirmatum
abat.

11. Ingens utilitas, quâ toti or-
bi, proque omnibus Ordinibus, &
Statibus subjecta, & instrumenta
præclara per doctores scholarum
erudit. Certè ante scholas à Societate
apertas Religiosi valdè pauci erant.
in multis claustris, quæ nunc præ-
stantibus viris abundant, quorum
plerique in Societatis disciplina
eruditi, vocationem Religiosam ob-
tinuerunt.

Considerationes, ob quas S. Aloysio
Parens ingressum in Societa-
tem JESU dissuasit.

1. **H**ortabatur Filium Parens, ut si
fixum animo esset Religionem
in-

ingredi, talem eligeret, in qua constanter viveret, ac moreretur. In Societate portam dimissioni semper patere apertam, nec paucos esse, qui Societatem post plures etiam annos deserant. Quæ hinc familiæ confusio?

2. Ex aliis ordinibus patere viam ad Cardinalatum & Episcopatum, hos proinde pro familiæ honore præferat, non difficile futurum, ut ad primas insulas perveniat.

3. Religionem svadebat ut ingrederetur, non ita passim exosam plurimis, nec solum hæreticis, sed & aliis.

4. Considerare jubebat, quantam secum molestiam ferant illa intensa studia, quæ passim in Societate usurpantur: quàm dura sit puerorum in Scholis doctio? per quæ Spiritus facile

cilè dissipatur, & devotio impur.
tur.

5. Societas est aliis Ordinibus recentior, & mollior, nec vivit mendicatò, nec nudipes incedit, nec chororum, nec extraordinaria jejunia vel mortificationes habet vi Regulæ, consequenter minor ibidem est occasio meriti obtinendi.

6. Longa in Societate Probatio, Novitiatus biennium, diversitas graduum; cum non omnes fiant Professi, & alia multa respectu aliorum Ordinum exotica credebatur Patet, quòd Aloysium deterrire debuissent à petendo ad Societatem ingressu. Ex hac enim Societatis ab aliis Religiosis Ordinibus difformitate, varii aliorum Religiosorum, etiam in opinione virtutis & doctrinæ existentium de Societate sen-

fus caufantur, nec omnes exoticas
ifta probant.

Refponfa S. Aloyfii.

AD 1. Nemo ex Societate dimitti-
tur ob virtutem; tam fapiens Re-
ligio non abiecit gemmas, fed noxi-
um fanguinem emittit. Ex cælo
Angeli, ex Apoftolatu Judas dimif-
fus eft, nec ideo vel cœlum refu-
giendum eft, vel Chrifti fequela.
Hortus pulchrior unde lolia extir-
pantur, mundior & fanior habita-
tio, unde fordes effluunt; Cum ma-
li dimittantur, certus fum me fu-
turum inter optimos. Nemo nifi
ob graviffimas caufas dimittitur.

AD 2. Si honores vellet, tum fe
in fæculo manfurum. Sanctior in
Societate humilitas, & ideo floret,
quia quod malum eft, per dimiffio-
nem perdit, quod bonum eft, cavet
per

per dignitates amittere. Una porta
semper aperta, semper clausa est
altera.

Ad 3. A malis vituperari lauda-
bile. Qui Societatem persequuntur
vel hæretici sunt, vel invidi, vel
ignorantes, vel mali. Quò plus pa-
tietur, eò ampliùs florebit.

Ad 4. Ad studia se natum aiebat
factumque. His otium impediri,
excoli mundum, confundi hæresim,
nec impediri pietatem; cum studia
hac intentione suscepta, omni cho-
ro & oratione meliora, Deoq; gra-
tiora sint.

Ad 5. Nova sæpè meliora sunt
veteribus. Quis Ordo DEO charior,
& magis utilis? se dicebat atten-
dere. Mortificatio interior est ex-
teriore melior; quonquam nec à
mortificatione sit desumenda Ordini

nis

nis perfectio, sed à charitate in DEUM & proximum; quæ ipsa plurimas secum fert mortificationes.

Ad 6. S. Ignatium dicebat legisse omnium Ordinum Regulas, & iis visis, quod optimum judicabat, se legisse, esse omnia tum à Pontificibus, tum à Concilio Tridentino laudata.

Quæ Religio præeligenda.

1. **M**ulti facile se determinant ad statum Religiosum, in hoc solum dubii, quem eligere tutò debeant. Pro quo lumine, ulterius DEI voluntas precibus, & piis operibus exquirènda.

2. Cæteris paribus eligenda est Religio, quæ est perfectior, nam in omnibus, quod optimum censemus, eligimus.

3. Perfectio Religionis non est in

in majori externo rigore, S. Thomas 2. 2. q. 1. a. 6. ait: Perfectissimam esse mixtam, quæ activam vitam jungit contemplativæ.

4. Non eligenda, quæ in se sit perfectissima, sed quæ deliberantis naturæ talentis, qualitatibus, est optima, in qua talenta naturæ, & dona gratiæ utiliùs impendi possunt.

5. Vide, quæ Religio sit DEO gratior? ubi possint fieri plura bona? ubi occasio actionum heroicarum, & laborum insignium pro gloria DEI præstandorum? quæ vitæ Christi conformior?

6. Non attendendum, ubi sit victus lautior, splendidior amictus, major vivendi commoditas. Nam si bonus Religiosus esse vis, hæc in postremis habebis; nec majores com-

commoditates appetes, quàm fortè
in sæculo habuiffes.

7. Nec ideo amplectenda Reli-
gio, quòd eam Parentes, aut Cognati
svadeant, nisi idem etiam DE-
US svadeat; qui propter hominem
quemcunque intrat Religionem, gra-
viter errat, & ab homine, non à
DEO præmium expectet.

8. Ingredi velle Religionem spe
promotionis fecuturæ, vel appetitu
majoris libertatis, vanitas est. In-
gredi, ut sine tua cura vivas, est
panem, non Christum, quærere.

9. Vide, in qua Religione fit ma-
ior votorum Religiosorum obser-
vantia. Paupertas ibi est maior, ubi
magis abest proprietas, & usus pe-
cuniæ in privato Religioso. Casti-
tas floret, ubi absunt comestatio-
nes, otium, liberior eum externis
C. fine

sine teste conversatio. Viget magis obedientia, ubi desunt exemptiones, privilegia, &c.

10. Attende, ubi major compositio, & modestia, & morum gravitas? ubi major superiorum vigilantia? vel ubi boni magniflant; & mali contemnantur, aut etiam repellantur? ubi pauciora scandala & mala exempla?

11. Ubi magis exulet ambitio, quæ maximorum dissidiorum est mater?

12. Ubi vigeat major unio & concordia? *Ubi enim pax, ibi DEUS.* Non quæcunque autem pax, sed in dilectione DEI fundata, aliàs Nahum 1. *Sicut spinæ se invicem complectuntur, sic convivium eorum pariter potantium,*

13. Ordinis antiquitas, vel novitas

vitas ad ejusdem sanctitatem parum faciunt. Observa quomodo nunc quivis ferveat in observatione Regulari?

14. In qua Religione sperare possis majorem à Confratribus tuis charitatem, plura pro animæ tuæ refrigerio sacra, vel preces?

15. Ea demum appetenda, in quam sperare possis admissionem; nec tamen esto pusillanimis. Si DEUS dedit velle, dabit & perficere. Tenta, te insinua.

16. Illud etiam attendere proderit: quæ Religio inter homines magis æstimeretur? quæ universaliter toti mundo utilior? ubi tu secundum tuorum talentorum mensuram plus boni te facturum sperare possis, adeoque plura apud DEUM pro æternitate merita colligere valeas?

hanc crede tibi à DEO præ reliquis
esse destinatam.

17. Dum has considerationes facis, illud præ primis attende, ne vel à notitia vel affectu Religiosorum te duci finas, sed rationes bene pondera, quid tibi expediat?

An consultum sit syadere alicui
Religionem?

1. **S**unt Religiones, quæ priusquam petentem admittant, ex eo quaerunt, an ab aliquo sit persuasus? & si affirmativè respondeat, ejus admissionem differunt, ut rem magis examinet, ac cum DEO conferat.

2. Si locutio hominis, solùm sit instrumentum, quo DEUS utitur ad aliquem vocandum ad Religionem, tum vocatio est à DEO, & securè potest dari executioni, sic Andreas Petrum adduxit ad Christum.

ui S. Bernardus triginta aliis Religio-
nem persuasit, à Christo dictum est
fa Apostolis : *Faciam vos fieri Pesca-*
ne *tores hominum.* Matth. 4.

fo- 3. Christus vocans Saulum ad
de Apostolatam, misit eum ad Anani-
am: *Ille tibi dicet, quid te oporteat*
ui *facere.* Act. 9. Homines nempe
am DEUS regit & instruit per homi-
nes.

re 4. Licet *Fides sit donum ac lumen*
& *DEI*, tamen est *Fides ex auditu.*
ad Rom. 10. Primam nempe scintil-
gis lam seu fidei, seu vocationis injicit
t. & accendit DEUS, quæ deinde vo-
tit ce hominis, quasi flabello animatur
tur in flammam luculentam.

io 5. Si homo non proponat suam
se authoritatem, non affectum, non
An munera; sed verbum DEI, sed mo-
m- tiva supernaturalia, tunc eum se-

curè non solum audire, verum & sequi potes; *talia verba quinque præstabunt decem millibus.* i. Cor. 17. quanquam:

6. S. Thomas etiam munusculis attractum putet veram habere vocationem, eo quod etiam is, qui naturalibus motivis impulsus Religionem intrat, deinde accedente solidiori instructione mutare solet motivum, & veram vocationem obtinere.

An liceat impedire aliquem à
Religione?

1. **Q**uisque post annum decimum quartum ætatis habet jus ingrediendi Religionem, si velit; à quo jure qui illum vi, vel fraude impedit, graviter peccat, quia facit illi in re gravi injuriam.

2. Si quis alterum impediret ab
officio

officio obtinendo, à matrimonio, ab alimentatione totius vitæ, graviter delinqueret: quantò magis ille, qui à majori longè bono, nempe Religione impedit.

3. Non solùm vi, aut fraude, minis, verberibus, &c. impedire ab ingressu Religionis, peccatum est; sed etiam metu reverentiali, importunis precibus, & lachrymis Parentum; licèt enim talis metus & moralis coactio in foro externo non videatur cadere in virum constantem; in foro conscientiæ tamen tollere judicatur libertatem, adeòque per talem gravis fit injuria illi, qui his impeditur ab eo bono, ad quod jus habet.

4. Qui dissuadet alteri Religionem, in qua is salvatus fuisset, si deinde pereat, quod facillè fieri potest,

test, quid aget, ubi DEUS animam
hujus ex ejus manibus repetiturus
est? quomodo talis anima damnata
maledicet æternum tali seductori.

5. Si quem ad DEI obsequium
properantem quis impediat, non
illi solum, sed & DEO injuriam fa-
cit, dum DEI consilium suo perversi-
tat; animam ad Christi castra voca-
tam, sub diaboli vexillo detinet.
*Retrahere à Religione, est Christum
in alterius pectore occidere.* S. Hier:
ep. ad Heliodor.

6. Si Rex ad aulam invitaret ali-
quem, nefas duceres impedire, &
quid Regi Regum respondebis, si
quem ab ejus obsequio avoces.

Axiomata bonæ Deliberationis.

1. **I**N Deliberatione sequi potius o-
portet rationem, quàm sensum;
ideo DEUS homini rationem dedit,
& per

& per hanc ab animalibus distin-
xit, ut eam sequeretur. Sensum fe-
qui, brutorum est.

2. Ex duobus donis, id, quod
majus bonum est, eligendum; in-
tellige quod majus bonum est verè,
non tantùm apparenter, præterea
quod est majus bonum, non solùm
tuo sed, aliorum prudentum judi-
cio.

3. E duobus malis, minus eligen-
dum. Quod autem sit minus, de-
pendere debet à prudenti judicio.

4. In concursu plurium bono-
rum, aut malorum, non attenden-
dum solummodo ad majorem nu-
merum, sed potiùs ad pondus, cùm
unum bonum pluribus bonis præ-
valere possit.

5. Bona æterna bonis tempora-
libus, & mala temporalia malis æ-

ternis præhigenda sunt. Ideo bona omnia temporalia negligenda sunt, ut malum æternum caveatur.

6. Bona certa bonis incertis; mala certa malis incertis præferenda, juxta S. Aug: tene certum, dimitte incertum.

7. Bona in re, prævalent bonis in spe, id est præsentia futuris. Hoc intellige de temporalibus; nam bona æterna futura, prævalent præsentibus temporalibus.

8. Nullus status in creatis inveniri potest, in quo non multa occurrant incommoda; ille proinde eligendus, qui plura commoda, & pauciora habuerit incommoda.

9. Non semper est major virtus, ubi major est arduitas, si hæc se teneat ex parte operantis.

10. Corporis mortificatio non est

melior, animi mortificatione. Paupertas non est semper perfectior, quæ est in se major, sed quæ fini Religionis est magis proportionata.

11. Etiam in statu imperfectiori perfectiùs vivet is, cui propter impedimentum naturæ in sua potestate non fitæ, deest aliquid, quod exigitur ad statum in se perfectiorem. Sic debilior corpore perfectiùs vivet in Religione, quò ad externas mortificationes minùs austerâ.

12. Si DEUS alicui negavit id, quod hic aut ille status postulat, certus sit, quòd illum non destinet ad hunc statum.

13. Bonus Spiritus se bonis insinuat placidè, sicut gutta in spongiâ, & inducit animi hilaritatem, & movet ad devotionem.

14. Spiritus bonus malis se insinuat implacidè, sicut imber cadens

petram, & conscientiam pungit,
erret.

15. Malus spiritus bonos inva-
dit implacide, cum perturbatione,
malos verò placide; & his objicit
delectationes sensuales.

16. Quando consolatio venit nul-
la à præcedente causâ sensibili, est
signum Creatoris absquè ullis me-
diis in creatura rationali operantis.

17. In motibus internis, quorum
causas & originem ignoras, attende
finem ad quem inclinant, si hic ho-
mo est: indubiè motus ille oritur
à bono Spiritu; si finis vel malus
est, vel majoris boni præpeditivus,
originem ducit à malo spiritu.

18. In desolatione, dum nempe
anxietatem, pusillanimitatem, &
intellectûs obscuritatem, & animi
torporem sentis, nihil est determi-
nandum.

Signa

Signa Vocationis Divinæ.

I. **P**robate Spiritus, si ex DEO sunt. I. Jo. n. II. Nec enim omni instinctui credendum, nequē cuncta desideria, quæ bona esse censentur, sunt opere exequenda, cum sæpē dæmon se possit in Angelum lucis transfigurare.

II. Si ab ipsa pueritia diu & constante sentiatur affectus ad aliquem statum, idquē maximē sub oratione, & pietatis exercitiis absquē eo, quod ille status ab ullo sit perfructus.

III. Si quis ita constitutus sit, ut nō crederetur hic instinctus esse à DEO, promississimus foret, ei nullo modo obtemperare.

IV. Si quoties recordatur hujus instinctus, toties sentiat se impelli ad bonum, & desideria Christum humilem, pauperem, sequendi, eaque omnia præstandi, quæ ad animæ salutem, & DEI gloriam spectant.

V. Si talis instinctus veniat cum animæ pace, & lætitiâ, & in longiori ejus cogitatione gustum & consolationem sentiat, è contra dum ab eo se avertit, & mentem aliò applicat, sentiat animo suo non satis fieri.

VI. Si sentiat sibi in animo quasi promitti vires ad perferendum omnia onera & incommoda illius status, addiquē spem a

incendas impugnationes tum dæmonum,
tum aliunde occurrentes.

VII. Si rationes sibi objectas facile sol-
vere possit, nec aliorum dissuasiones mul-
tum curet; nec moveatur in oppositum ali-
um exemplis, quidcunque illi agant, aut
eligant.

VIII. Si desideria ad hunc statum occur-
rant & se insinuent, absquẽ eo, quod quis
studiosẽ se ad illum reflectat, maxime si id
contingat in casu aliquo subitaneo.

IX. Inclination hęc ad aliquem statum non
necessariõ debet esse valde vehemens, sed
efficit, ut sit talis, ut adverti possit. Errant
proinde, qui non credunt se vocari, nisi
quasi ardeant prę desiderio alicujus statũs;
sed nisi continuõ, diu noctuquẽ se impelli,
se quasi per capillos ad eum se trahi senti-
unt, quod licet aliquando faciat DEUS,
plerumquẽ tamen non facit. Tonabat qui-
dem vehementiũs, dum Saulum ad se voca-
vit, Apostolos tamen in sibilo aux̃ tenuis
modum transeuntis vocavit, & uterquẽ
modus erat vox DEI

X. Præter hanc affectionem ad aliquem
statum, solet DEUS vocare per illustratio-
nem intellectũs, qua quis perpensis rationi-
bus agnoscit, quis status pro sua salute, a-
liõne circumstantiis sit melior

XI. Si & affectio interna trahat, & in-
tellectus statum invadeat, non est, ut quis du-
itet.

XII. Si

XII. Si ratio svadeat statum aliquem, & voluntas quasi relictetur, absquē ulla positiva ratione, sed solum ex aliquo metu, vel naturali irresolutione, præ reliquis est certius indicium veræ vocationis; nam signum est, quod inter se pugnet bonus & malus spiritus; bono adhærere etiam cum renitentia, proprii appetitus est majoris meriti. Talis vocatio est constantior; affectus enim facile mutatur, ratio semper manet. Dum Christus se juxta Patris æterni vocationem, & voluntatem vellet inchoandæ passioni accingere, *capit*, scripturâ teste, *passere, tædere, & mæstus esse*; nihilominus tamen ab executione voluntatis divinæ non recessit, sed se ad eam adimplendam animavit, dicens: *Surgite, eamus*. Ita, decet eum agere, qui ratione convincitur, quæ sit voluntas DEI, licet natura, & sensualitas ab ejus executione horrorem, & renitentiam ostendat. Vetus hæc & optimè nota omnibus Ascetis pigna est, in qua *caro concupiscit adversus spiritum, & spiritus adversus carnem*. Gal. V.

Signa veræ Vocationis ad determinatam Religionem.

I. **P**ropositum de ingressu Religionis non indigere probatione, utrum sit à DEO? docet *S. Thom: II. II. quæst: ult. art. ult. ad 1.* intellige, quando finis primarius est

I. ex motivo supernaturali, nam ad nihil salutare nos moveri sine gratia DEI, docet fides. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.* Joan: VI.

II. Caro & sanguis non revelat ea, quæ spiritus sunt, non appetit mortificationes, solitudinem, paupertatem.

III. Dæmon non vocat ad Religionem, quia non suadet humilitatem, honorum contemptum; aliunde quasi leo rugiens circumit quærens, quem devoret, non quomodo salvet.

IV. Licet dæmon possit se in Angelum lucis transfigurare, non tamen facile credendum est, quod suggerat Religionem, ut in ruinam præcipitet; quod ipsum facile colligi potest.

V. Si finis eligendi Religionem sit malus, sicut dum Basilus magus petebat Religionem ingredi, ut sub habitu Monachi artes magicas facilius posset occultare, certum est hanc vocationem esse à dæmone.

VI. Si quis appetat statum Religiosum mollem, minus perfectum, ubi major libertas, vita commodior; cum tamen ille ob satisfactionem pro peccatis, vel habituum pravorum emendationem indigeret severiori, ubi major corporis castigatio fit, & plures abstinentiæ; hic dæmon suaderet bonum factum.

VII. Si quis immoderato fervore actus,

ap-

appetit Religionem duram, quam ex complexionis aut educationis teneritudine ferre non possit, labor est dæmonis, volentis hominem deducere ad desperationem.

VIII. Si quis aspiret optimâ mente ad Religionem, qui tamen teneatur succurrere Parentibus; non agitur à bono spiritu; nec enim DEUS suadet bonum, ut inde eveniat malum; nec minus bonum, impeditivum majoris.

IX. Si quis velit statum aut Monasterium ingredi, quia ibi habet notum, vel Cognatum, vel superiorem sibi faventem, à quo favores & promotionem sperare possit, vocatio non est à DEO, sed carne & sanguine, licet nihil mali intendat.

X. Si finis ingrediendi Religionem est ex causa temporali v. g. ut consequatur bonum aliquod temporale, vel malum temporale fugiat, solum secundariâ, & per modum occasionis; talis vocatio potest esse à DEO, modo causa motiva principalis sit supernaturalis.

XI. Si quis ex paupertate acquirat animum ad Religionem, ut non cogatur esse sollicitus de alimentis, & aliis necessariis, tunc hæc vocatio est à DEO, quando primario in Religione querit DEO servire, animam salvare; licet non multum deliberasset, si dives fuisset; in hoc enim desiderium sine cura vivendi, solum fuit occasio deliberandi de statu vitæ.

XII.

XII. Majora & certiora signa requiruntur ad manendum in saeculo, quam ad ingressum Religionis, cum hoc sit de bono melioris; & apud omnes certum sit statum Religionum secundum se esse perfectiorem saeculari, & tutiorem ad salutem, minimum de toto genere loquendo; licet in particulari alicui in individuo, ob speciales rationes possit status saecularis esse magis aptus ad salutem.

XIII. Si quis moveatur ad Religionem, antequam ullum in ea noscat, vel cum ullo agat, signum est operantis Spiritus Sancti, adeoque tuto hunc sequi potest.

Quomodo determinatio status sit facienda?

I. SEMper hzrere in dubio, nec ullum de liberationi finem ponere, gravis est error. Si metum sequeris ex eo, quod forte posses errare, nunquam quidquam eliges, quia semper manebis homo. Satis prudenter determina, quod DEO consulto, rationibus svadentibus, approbante viro sapiente, & pio concludis.

II. Die, quo deliberationem concludere statuisti, solite devotius communica; ferventius ora; fac plura bona opera; cura legi, vel audi Missam pro animabus in purgatorio; Beatam Virginem, Angelum Custodem, & alios Patronos invoca.

III. Peracta communione domum redux separa

separa te ab omnibus aliis hominibus, & negotiis.

IV. Imaginare, ac si nihil in orbe existeret præter DEUM, & te, unicumquè tuum negotium esse, animam tuam salvare

V. Quære ex te, quid tibi expediat? status, secularis? an Ecclesiasticus? an Religiosus?

VI. Habe chartas præparatas, in quibus pro singulis statibus rationes pro, vel contra notare possis.

VII. In consilium voca DEUM, quid ille, verbo, exemplo, instinctu tibi suadeat? Secundò, quid fini, ad quem creatus es, & quem unicè intendis, assequendo utiliùs? Tertiò, quo in statu vixisse optares in morte? Quartiò, in quo statu faciliùs de talentis DEO rationem reddere possis? Quintò, quid tu alteri, quem valde amas, in hac re suaderes? Sextò? quid tuæ naturæ, viribus, & talentis accommodatum magis?

VIII. Rationes, quæ te ad hunc vel illum vitæ statum moveant, debent esse supernaturales, æternæ; licèt etiam humanæ prudentiæ conformes admitti possint. Tu singulas in chartam conjice, ut eas directori tuo proponere possis.

IX. Non statim uno commodo alicujus statûs viso, illi adhærendum, sicut nec ob unum incommodum ab illo recedendum; sed omnibus simul collectis, videndum, quid magis expediat pro æternitate beata? Cum

In omni statu sint aliqua commoda, & aliqua incommoda, vix fiet deliberatio, in qua una pars ita certò & clarè eligenda proponatur, quin aliquid in contrarium occurrat. Quò prudenter inclinatur deliberans, quò potiores causæ vocant.

X. His ita consideratis & conscriptis, facile advertes, quò inclinent rationes, & ad id te coram DEO resolve, ex suppositione, quòd animæ tuæ director probaturus sit, cum quo quamprimùm tuam mentem & rationes confer.

XI. Si determinare te non posses, non sva-derem, ut rem sorti committas, v. g. ut diversos status diversis chartis inscribendo, quem forte traheres, ad illum te resolveres, sed potiùs pro determinatione pleniori posses facere S. Ignatii exercitia per aliquot dies.

XII. Si rationes satis clarè te invitent ad aliquem statum, à quo tamen affectus abhorret, non debes impediri indeterminatione, præstat enim rationem, quàm cœcum affectum sequi.

XIII. Dum sic deliberas, cum DEO, Sanctis, animæ tuæ Arbitro : cum aliis pauca hac de re agas; multi enim consiliariis plùs pbsunt, quàm prosint; faciliùs te perplexum reddent, quàm tibi dubium eximant; maximè cùm vocatio vera magis à DEO pendeat, quàm à prudentia humana; consequenter satis

satis erit cum illo agere, quem tibi DEUS
sui locò destinavit, nempe cum Confessario.
Quamquam deliberatione factâ non veteri-
mentem tuam etiam iis, ad quos ea res per-
tinet, aperire.

Monita post factam electionem ad Religionem.

I DEO pro hac gratia, quâ post Creatio-
nem, & Redemptionem vix major est
potest, grates agat; quod fieri potest in com-
munionem: simulquè roget, ut hanc Sanctam
in eo cogitationem conservet, & ad ear-
perficiendam, & amolienda omnia impedi-
menta vires tribuat.

II. Post DEUM maximè Sanctissimæ Ma-
tri tuæ vocationis executionem commendat
ut quæ est Salutis Mater, sit etiam vix a-
tuam salutem Manuductrix. Hæc Religio-
num omnium Mater est.

III. Proderit etiam aliquem Sanctorum in
Patronum vocationis eligere, cui negotium
hoc frequentius, ferventiùsque commende-
tur. Patronus hic ex illo Ordine esse pote-
rit, quem quis elegit.

IV. Vocationis adimplendæ magnum a-
frequens in se desiderium excitet, firmum-
què propositum faciat: nullâ tentatione
carnis, mundi, aut hominum ab ea rece-
dendi.

V. Media huic fini opportuna adhibenda

quæ plerumquæ sunt duplicia. *I. Pietas*, quæ consistit in Sacramentorum frequentia, in extrinseca, præter intrinsecam, devotione, in bono exemplo condiscipulis dando, &c.

II. Studium diligens & accuratum.

VI. Vocationem suam non multum jactare, nec aliis, quorum non interest, manifestare, præstat.

VII. Si quos ejusdem esse vocationis adverterit, poterit cum iis frequentius agere. Cum piis tamen & paucis, talibusquæ, è quorum conversatione sit spes profectus in vita sancta, per conversationem ab omni levitate & peccato etiam levi alienam, per colloquia, de mundi vanitate, præstantia virtutis, Religiosi statûs felicitate, de periculis in sæculo; tales enim sermones decent eos, qui habent vocationem ad Religionem.

VIII. Si quæ difficultates contra vocationem suboriantur, ut primùm incidunt, aut ab aliis audiuntur, statim aperiendæ sunt Patri spirituali.

IX. Cavendus est omnis excessus, nec hospitia adeunda, nec convivia, nuptiæ, comotationes, aut alix, ut vocantur, Societates frequentandæ. Vitandæ pariter rixæ & contentiones, &c.

X. Conetur se accommodare sensum ad modum vivendi electi statûs, inquirat de ejus consuetudinibus, praxibus Pietatis, mortificationibus, & imitari conetur.

XI. Non

XI. Non oberit, si motiva scripto sibi annotet, quibus ad hunc statum eligendum est inductus, quæ in tentatione, vel aliqua desolatione relegere poterit, ut se confirmet.

XII. Petat etiam à Confessario informari de difficultatibus, quæ in Ordine electo occurrere possent, item quæ sit votorum obligatio, ut ad hæc se preparare possit.

XIII. Deniquè sæpiùs consideret illud Christi: Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno DEI; Sicut enim vocatio est signum prædestinationis, ita à vocatione rehlire signum est reprobationis.

XIV. Votum tamen non facilè faciat, maximè si vocationis fundamentum sit affectus vehemens ad aliquem statum, postea enim contingere, ut affectu imminuto voti poeniteat, maximè cùm votum Religionis non facilè possit commutari vel dispensari etiam in jubileis. Si tamen vocatio sit fundata in rationibus valde convincentibus, & adefsent multæ in oppositum tentationes, posset talis accedente Confessarii assensu votum emittere, sed hoc in raro casu.

XV. Ad multa difficilia in Religione se praparet. Errant: qui aureos sibi montes promittunt; ubique invenientur difficultates.

An possit quis vocationem non sequi?

I. Doctrina est Doctorum, quod vocationem non sequi, non sit peccatum simpliciter; eò quod vocatio non sit preceptum, sed consilium: *Si vis perfectus esse.* Matth. XIX. Si tamen quis agnoscat, vocationem hanc esse in remedium suæ fragilitatis ad salutem, & conscientia dicat, magnum in sæculo salutis esse discrimen, talis sub peccato obligatur ad vocationem implendam. Nam juxta S. Gregorium aliqui sunt, qui nisi omnia relinquant, salvari apud DEUM nullatenus possunt.

II. Si autem nesciat, an in remedium necessarium salutis, an tantum ad augmentum præmii DEUS vocet, tunc timeat, ne, si vocationi dissentiat, illud audiat, Psalm. CXVIII. *Noluit benedictionem, & elongabitur ab eo.* Nam:

III. Qui consilium vocationis non sequuntur, plerumque non salvantur. Prævidit enim DEUS, te in his v. g. circumstantiis peccaturum, ideo te vocavit: quia verò vocanti non respondes, peccabis, & peribis.

IV. Ille juvenis Evangelicus erat innocens, cum ipse fassus sit, se omnia mandata à juventute servasse, ob quod à Christo dilectus est. Dein tamen periit damnatus, nempe: quia DEUM vocantem non secutus, in peccata incidit.

V. Idem DEUS minatur omnibus vocationem respicientibus, Prov: I. *Vocaui te, & renuisti; ego quoque in interitu tuo ridebo.*

VI. Qui gratiam vocantem DEI negligit, meretur, ut alias gratias ei DEUS subtrahat, unde fit, ut talis æternum pereat. Si te Rex ad suum obsequium vocaret, tuque sine justa causa ob tuam maiorem commoditatem non ires, putasne, quod Rex magnam in posterum tui curam haberet?

VII. *Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno DEI.* Ut vocationem sequi, signum est prædestinationis ad cælum; ita eam negligere, signum est reprobationis.

VIII. Pleni sunt Religionum Annales tribus prorsus exemplis eorum, qui à DEO ad Religionem vocati, nec hoc Domini consilium secuti, non modò spe suâ, ob quam vocationem excusserunt, exciderint, sed in varias calamitates, mortem infamem inciderint. Unum sit pro mille aliis, quod Toleti in Hispania nobili Adolescenti accidit, qui cum vocationem, quam ad statum Religiosum habuit, dissimulasset, eamque hilariori vitâ excutere laborasset, sensim sine sensu à vita proba & innocente ad sequorem, per malorum sociorum exempla ductus eò venit, ut brevi etiam antesignanum ad vitia ageret; non tamen diu: nam febriculâ ad lectum prostratus eò intra pau-

culos dies deductus est, ut mors præforibus
esse nuntiaretur: proinde tam medicus, q. im-
circumfusi ad lectum amici eum ad con-
fessionem hortati sunt, sed frustra; vocatur
Confessarius, sed nec hic eum ad eluenda
exomologesi peccata disponere potuit; ad
DEUM proinde orationes pro illo fundere
cum domesticis statuit, & dum coram Cru-
cifixi effigie pro illo Psalmum *De profun-*
dis oraret, ad illa verba: *Fiant aures tuæ*
intendentes, &c. Crucifixi effigies, resolutis
de Cruce brachiis obturavit aures, & tre-
mendam hanc vocem emisit: *Quia vocavi te,*
& renuisti, ego quoque in interitu tuo ridebo,
& sub his verbis infelicem animam infelix
juvenis cum vita amisit. Quis dubitet! quin
Juvenis hic vitam meliori sine terminasset,
si DEI vocationem secutus, se Religioso sta-
tui mancipasset. Heu! quàm periculoso
calle gradiuntur illi, qui seriem Divinæ
Providentiæ ad suæ voluntatis arbitrium de-
torquere nituntur!

Executio Vocationis an diffe- renda?

I. QUI sponte suâ differunt vocationis exe-
cutionem, plerumque perdunt; nec
rarò sunt deterrimi. Hæc DEI poena est. Ju-
venis Evangelicus, qui ob Patris sepulturam
Christum sequi distulit, vocationem perdi-
dit, & ut SS. PP. dicunt, periit. Si aliquan-

do, cur non modò? si non modò, fortè nunquã!

II. Certò sibi persvadeat, quidquid temporis in vocationis executione, sponte suã quis interponit, tamdiu maximis omnino damnis se esse expositum: differre enim, est non velle; ideo Chrysostomus ait: Torporis initium est hæc dilatio, est ultimum dæmonis diverticulum, ut procrastinatione sensim fervor intepestcat, sicque diabolus facilius eum plenè ab hac mente retineat.

III. Quis vult Conciliis, & omnibus Doctoribus esse sapientior? qui omnes docent posse quemvis decimo quinto ætatis anno elapso, etiam invitis Parentibus Religionem ingredi. Certè Scripturâ teste: *Bonum est Viro, cum portaverit jugum ab adolescentia sua.* Thr. III.

IV. Nec dicas: Juvenes non cognoscunt suas vires, nec intelligunt, quid ipsis conducibilius sit, nec scire possunt, an vocatio sit à DEO &c. Qui enim hodie nescit, quomodo post annum resciet, ubi erit pejor, & gratiâ DEI indignior? *Non est, crede mihi, sapientis dicere: vivam; sera nimis vita est crastina, vive hodie.*

V. Ætas quò minor, eò aptior est instructioni; sicuti etiam in omnibus artibus citò juvenis applicatur, ut eas tantò perfectiùs assequatur: parvæ arbusculæ debent in hortum transferri, ut fructum ferant, in grandioribus periculum est, ne translata exarescant.

VI. Si juvenes diutius maneat in sæculo, cum ceræ mollis instar omnem figuram recipiant; facile malis consuetudinibus assuescunt. *Ætas* illa ab Anno XV. ætatis, usque ad XVIII. & ab hoc usque ad XXV. summis exposita est periculis. Denique navis quamdiu extra portum est, in naufragii periculo est.

VII. S. Anselmus ait; Qui Juvenes ingrediuntur, sunt similes Angelis nunquam lapsis, qui nesciunt, quid sit corruptela; ita Religioni assuescunt, ut vix ullam difficultatem experiantur. Spiritualia facile imbibunt, quia phantasia necdum turpibus est infecta speciebus, & quia ignoti nulla cupido, tales certi sunt de innocentia tumulto inferendâ.

VIII. Ita à Christo Vocatorum exempla docent. *Levi* sedens ad telonium, *surgens*, relictis omnibus secutus est eum, Luc. V. *Petrus & Andreas continuo* relictis retibus, *Jacobus & Joannes statim* relictis retibus & Patre, Matth. IV. *Cæcus*, projecto vestimento suo, *exiliens* venit ad eum vocantem. Marc. X.

IX. Nec ætas te excuset, si decimum quintum ætatis annum explevisti. S. *Franciscus* à Paula XIII. S. *Thomas* XIV. S. *Benedictus* XII. annorum Religionem ingressi sunt. Ille, quem Matth. XIX. Christus vocavit, *Adolescens* erat. Felicissimus, qui in prima innocentia Religionem ingreditur! talis offert DEO sacrificium absque macula.

X. Gratius DEO donum est, si id quod offertur, sit purum adhuc & innocens, ideo dicit: *Sinite parvulos venire ad me.* Marc. X. Credere sine eum esse humanum, qui te donare vellet flore marcido, fructu putrido, carne rancidâ? nec tu te DEO offerre debes, integritate iam defloratâ, mente infectâ. Fructus præcoces gratiores, qui citò dat, bis dat.

XI. Nescit tarda molimina Spiritûs Sancti gratia, S. Ambr.

An Parentibus à vocatione revocantibus obediendum?

I. Postquam dæmon desperat tentationibus candidatum vincere, Parentes, Cognatos, &c. pro instrumento adhibet, ut his voluntatem invertat. Certum proinde habet, quidquid deliberationem ritè factam impedit, id omne à dæmone instigari.

II. Natura indidit affectum tenerum erga Parentes; sed præceptum DEI jubet majorem exhiberi DEO. *Qui amat Patrem & Matrem plûs quàm me, non est me dignus.* Matth. X.

III. Quid alii dicant, aut agant, illi viderint; tu curam tuæ salutis habe: nemo pro te Judicî respondebit, si vocationem ejus negligas; tui locò nullus infernum intrabit; tu, non alius, ob neglectam inspirationem punieris, quia cognovisti volun-

tatem Domini tui, & non fecisti. Luc: XII.

IV. Sed Mater flet, inquires. Respondet Climacus: Melius est contristari Parentes, quam contristari Dominum JESUM; hic nos creavit & salvavit, illi scapè suos amando perdiderunt. Fleant illi, modò gaudeant Angeli, fleant illi potius nunc, quam ut tu seas æternum. Veni separare hominem adversus Patrem suum. Matth: X.

V. Sed præceptum DEI Parentibus jubet obedire. Ita, si nihil contra DEI voluntatem iubeant. Rectè Bernardus: Sola causa non obediendi Parentibus, DEUS est. Si in infirmitate plùs medico, quam Patri obedis, cur non etiam in vocatione DEO potius, quam Parenti obediendum? *Si quis venit ad me, & non odit Patrem suum, non est me dignus.* Matth: VIII.

VI. Certa apud omnes doctrina est: Filium post XV. ætatis annos, etiam quomodo-
cunque invitis Parentibus, ingredi posse Religionem; & qui talem impedit, ei facit injuriam. Nisi extremæ Parentis necessitati, filium succurrere jubeat præceptum.

VII. Christus ipse dolentibus Parentibus, & insciis, in templo remansit; cur ad DEUM vocatus, etiam invitis Parentibus, si aliter non possit, ire renuat? Ita fecere SS. Benedictus, Calybita, Thomas, Stanislaus, & sexcenti alii. Quanquam optandum sit, ut bonâ Parentum veniâ, & cum eorum benedictione filius discedat.

VIII.

VIII. Sufficiat dictum S. Hieronymi Ep: I. Licet parvulus è collo pendeat nobis, licet sparso crine, & scissis vestibus, ubera, quibus te nutrebat mater, ostendat; licet in limine Pater jaceat: per calcatam perge Matrem, siccis oculis ad vexillum crucis evola. Solùm pietatis genus est, in hac re esse crudelem.

IX. Si te Parentes impedire velint, tu eorum iram & affectus moderatè feras; rationes oppone objectionibus, calumnias cum demissione excipe; aliorum intercessione conare eos flectere. Optimum hìc medium fervor est, & constantia; hac enim viâ facillimè flectuntur Parentes, imò sæpè ideo repugnant, ut fervorem tuum experiantur, & videant, an veram vocationem habeas? quod tu facillè ostendes, rerum temporalium, gaudiorum, epularum, pecuniæ, quam offerunt, contemptu.

X. Parata habe, quæ objectionibus reponas, si v. g. dicat Pater: durum sibi esse filio privari. DEUS dedit Filium Unigenitum pro nobis, & quidem ad mortem tam acerbam. II. Si Imperator filium vocaret ad suum obsequium, nunquid eo parens privari vellet, cur in DEUM sit minùs humanus? III. Filius magis est DEI, quàm Parentis; quid si filius globo, aut alio casu moreretur? Quid si DEUS & Patrem, & Filium puniat?

Tentationes contra vocationem ad Religionem:

Timeo, quòd non perseveravero.

I. VAnus iste timor est, nunquam à DEO separaberis per regressum, nisi tu ipse volueris; DEUS nullum deserit, nisi à quo prius deseritur; quid times id, quod in tua est potestate?

II. Si multi non perseverârunt, certè longè & incomparabiliter plures perseverârunt, cur timeam potiùs paucorum, quàm plurimum amplectar exemplum.

III. Qui dedit velle, dabit & perficere. DEUS non est author operis imperfecti. Facienti, quod est in se, DEUS non denegabit gratiam.

IV. Potuerunt hi & hæ, qui te fuerunt minùs apti, quique minùs deliberârunt, nec tam clavis indiciis à DEO vocati fuerunt; cur tu non possis?

V. Licèt alicui mercatura non benè cesserit, licèt in officio aliquis damnum passus fuerit, nemo prudens officium negligit, aut ad mercaturam vocatus eam horret. Cur tu Religionem, quæ paucis non benè cessit, adire timeas?

VI. Pusillanimitas, imò imprudens ille metus est, qui nullam certam causam habet, sed solum innititur fortuito eventui, qui
fortè

fortè accidere posset. Hic metus si deberet aliquem ab operando retardare, nihil unquam ageremus, quia cuilibet rei fortè potest aliquod periculum subesse. Nullum deheremus statum amplecti, quia nullus est status, qui non aliquibus malè cesserit.

VII. Dic proinde: In te Domine speravi, non confundar in æternum. Projice te in sinum Providentiæ DEI. Optimus ille est; nisi sciret tibi expedire hanc vocationem, non illam tibi dedisset. Illius nutum sequere, non errabis. Fiat voluntas tua.

Sufficit mundum affectu relinquere.

I. UT in rebus aliis, sic in salutis negotio, si sapias, id, quod securius est, eliges. Esto fluvium transnatare fortè posses, magnam navi trajicere, quia non vis vitam temporalem periculo exponere; & cur velis æternam?

II. Deferere opes affectu, & non re, vix est possibile; eo ipso, quòd te resolvere non possis ad eas re deferendas, satis ostendis, quanto in eas affectu ducaris. Idem tibi esto iudicium de honoribus & voluptatibus.

III. DEUS tibi vocationem ingerendo, adiungit te non solum affectu, sed re ipsam mundum, & omnia quæ in eo sunt, dederit, proinde ad utrumque obligaris; unum finem vero non sufficit.

IV. Re-

IV. Relinquere opes, honores. *ff. ff. bo-*
num est; sed nunquid easdem non solum
affectu, sed re ipsa relinquere, melius est?
Cur igitur id in te amor DEI non efficiat?
ut qui propter te non solum affectu, sed re
ipsa coelum, & in mundo opes, honores, vo-
luptates deseruit. Tu quoque eius amore ad
idem faciendum te resolves.

V. Qui plus DEO dat, maiorem eius in
se liberalitatem experietur; plus autem pro-
cul dubio ille dat, qui & re, & affectu om-
nia dat, quam qui res ipsas sibi reservat.

VI. Qui putant, se opes v. g. affectu de-
serere, cum tamen re ipsa eas servant, gra-
viter sepius decipiuntur, & tacito in eas
affectu feruntur, quem tardè nimis adter-
runt. Qui volunt divites fieri, incidunt in
tentationes, & laqueum diaboli. Nemo sapi-
prudenter se periculo tali committit, in quo
scit, aut videt multos periisse. Ipsa qui
cedo rerum temporalium est quidam visio
qui adeo tenaciter adhæret, ut etiam affe-
ctum secum trahat. Facilius est voluptatem
ignorare, quam deserere.

Multi Religiosi male vivunt.

I. Numquid plures benè vivunt? cur
paucorum vita deterreat, cum pluri-
morum exempla invitent. Non adeunda Re-
ligio, ut imbecilliorum quis vestigia sequa-
tur, sed ut ferventiorum mores imiletur.

II. Re-

II. Religiosus status laudabilis manet, licet aliqui fiat in eo imperfecti. Sic etiam in schola Christi repectus est Judas, hujus tamen ruina non impedivit Saulum, quin ad Apostolatam vocatus, consentiret vocationi.

III. Nullus est in orbe status, in quo DEUS non permittat aliquos labi. Ecclesia DEI sancta est, & tamen multi in ea malè vivunt. Etiam in cœlo inter Angelos DEUS reperit pravitatem, propter quod tamen cœlum intrare non timemus.

IV. Si malè aliqui vivunt in Religione, numquid abiq; comparatione plures malè vivunt in seculo? qua igitur ratione seculum Religioni præferre poteris?

V. Si qui sunt, qui malè vivunt in Religione, illi de se DEO reddent rationem, tu de illis. Illi viderint, quid agant: tu, si Religionem aspiras, sanctiora cape munera, & charismata æmuleris.

VI. Licet aliqui aliquando malè vivant in Religione, huic tamen labem non affricant, sed tales pro mensura delicti graviter puniuntur, aut etiam à Religionis corpore, tanquam membra putrida rescinduntur, amittuntur.

VII. Qui in Religione malè vivunt, si-
cut est, quod in seculo malè vixerint, nec
à deliberaverint, aut alterius, qui eos
rigere debuisset, consilio non usi, inde-
bite

bitè Religionem ingressi sint. De te autem meliora suppono. Ceterùm, si qui sunt, qui in Religione malè vivunt, indubitatum mihi est, eos in sæculo adhuc peius victuros, Deumque fzpius offensuros fuisse.

Sum ultimus Familiae.

I. **M**ultos ea tangit familiz propagandæ cura, ut credant, si quis unicus sit, in quo spes propagationis sita sit, hunc, etiam si sentiret, se à DEO ad Religionem vocari, tutò posse, imò debere manere in sæculo. Quòd fortè locum in eo casu habere posset, si per defectum familiz, ut apud Reges & Principes, timenda forent bella, vel Electoratus, aut Principatus regnans ad hæreticorum potestatem delaberetur.

II. Times? ne tua familia pereat, & con-
quzso non times? ne anima tua pereat. Quod
tibi proderit etiam sæculis durare fami-
am tuam, si anima æternùm pereat?

III. Si deficiat familia tua, quid inde
ni justâ consideratione digni? non pro-
rea interibit mundus.

IV. Negligis vocationem, ut fami-
liam tuam propages? & unde tibi hæc certitudo?
quid si DEUS hoc tibi beneficium non
cedat, ubi tunc familia? quod autem
evenire potest, an non præstaret DEI
fieri?

V. Qui propter familiam, Christi voca-

tionem negligit, satis clarè ostendit, se familiam pluris facere, plus amare, quàm DEUM. Et quale hac in re tibi erit in agone iudicium? anne familia tua te salvabit?

VI. Curas honorem familiz, & quid si DEI permissione fiat, ut casu aliquo infelici efficiaris opprobrium totius familiz? numquid defunt exempla? Consule ruinas Illustrum.

VII. Vis illustrare familiam? esto bonus DEI servus, esto Sanctus. Fac, ut loco liberorum, per libros, familiz tuæ nomen semper maneat. Audi Isa. LVI. *Dabo eis nomen melius à filiis & filiabus; nomen sempiternum dabo eis, quod non peribit.*

VIII. Quid si hac excusatione merearis DEI poenam, ut brevi, fortè adhuc in iuventute moriaris?

ORATIO

Post electionem statûs factam.

Terne DEUS, Rex coelestis, Pater omnipotens! cujus potentiâ mundus regitur, sapientiâ gubernantur omnia, & providentiâ inscrutabili, via vitæ nostræ disponitur! misericordias tuas ego vilissima creatura in æternum cantabo, quòd me undèquaque indignissimum illuminare, ac ad statum NN. vocare dignatus sis. Confirma, o Domine! quod operatus es in me; & ut in hac sancta vocatione, quam me à te ho-

ere credo, constans perseverem, in adju-
torium meum intende, neve me vel
allax caro abripiat, vel vesipellis dæmon
decipiat, aut ulla tentatio seducat, ad adju-
vandum me festina. Qui clementer dedisti
velle, da potenter perficere. Ego quidem ad
tuam sanctissimam Voluntatem exequendam
me paratissimum offero, nihilque amplius,
aut intimius desidero, quàm ut illam quàm
perfectissimè, quàmque celerrimè adimple-
re valeam: Adjuva, o Domine! imbecillita-
tem meam; & eorum omnium, qui hac in
re prodesse ac cooperari possunt, voluntates
ita dispone, ut assequar, quod intendo; &
ut sancta hæc desideria, quæ tu mihi pro
animæ meæ salute consequenda misericor-
diter dare dignatus es, opere ipso impleam
facilitatem tribue; qui dedisti velle, da per-
ficere, per Dominum nostrum, &c.

COMPENDIUM DICTORUM.
PRETIOSA MARGARITÆ

Sanctæ Vocationis gratia,
aut sollicitè quærèda, aut feliciter jam inventa.
Studioſo Salutis Negotiatori,
Per oblatum pretiosa in conspectu Domini
mortis pretium commendatur.

I. S. Vocationis gratia tanti pretii Mar-
gari-
ta, quanti est Salus æterna, meriti-
bus omnibus comparanda, dicitur:

mentis illustratio, voluntatisque motio infusa
a DEO ad perfectiorem vitæ statum eligendum.

II. Quisquis igitur de vitæ statu deliberas,
& hanc Margaritam invenire exambis, nota
tres dari status, qui in electionem veniunt:
Ecclesiasticorum, Religiosorum, Sacularium.
Mundus mare est, S. Aug: ex hoc Ecclesiasti-
ci Navi, Religiosi per Pontem, seculares
natatu, ad cælum venire dicuntur.

III. Hic mi Adolescens dispice, quò voce-
ris? si *ad Navim*; benè spera: si *ad Pontem*;
quàm optimè: si *ad neutrum*; ad *natandum*
te resolves, oportet, neque tamen saluti dif-
fide, siquidem sacratior Ariadne Divina
Providentia te hoc è mari, velut Theseum
è labyrintho in libertatem Filiorum DEI
adducere potens est.

IV. Deinde status illos (quos inter deli-
beras) considera: Quis DEO gratior? quis
suis talentis aptior? in quo sanctiùs possis
vivere, & mori?

V. Ac demum juxta bonæ electionis re-
quis, cum 4. Consulta. 1. tecum v. g. *quid*
prodest homini &c. 2. cum DEO v. g. *In*
quem finem creatus sum? &c. 3. cum morte
v. g. *quid me tunc elegisse, & egisse vellem?*
&c. 4. cum Confessario v. g. *an tuas ratio-*
nes probet? si ita; non est ultra, quod ambi-
tes. Optimè sibi consulit, neque errat, qui
DEI Vicarium consulit.

Ab his tales confulas, de quibus S. Pau-

Ius: Animalis homo non percipit ea, quæ sunt Spiritus DEI. 1. Cor: 2.

VII. Si dicant: Vocationem suadentis esse vocem, non præcipientis, te posse sequi, non obligari, cave has tricas: quid si tibi DEUS non det, nisi quod obligatur.

VIII. Si audias: Et in seculo te sanctè posse vivere & salvari; audi & Christum: Pauci electi, ac infer: Pauci ergo in seculo sanctè vivunt, pauci ergo salvantur.

IX. Alii jactent: Majoris artis esse, in seculo salvari; deserant hi Naves & pontem, ac periculoso natatu superent maria, per me licet, tu verò pensa: quid consultius? hi tales non ex arte, & proposito, sed plane casu, & fortunâ salvantur seculares.

X. Iterum oggerant alii: In quovis statu posse hominem salvari. Nota: potest quis inter fluctus maris natans non mergi, non tamen merguntur plurimi? in inferno natus est, qui non potuisset salvari, an tamen salvati sunt? tu si viam securam præcipientis & prærupta eligis, quidni & vitæ statu eligas securiorem?

XI. His expensis, DEO auspice electionem tuam institue, ac ultra dubitare noli; nam semper dubitare, & ad nihil se determinare, vel naturæ pusillæ vitium, vel demonis artificium est. Age porrò, quod Sylvester juvenis Auximanus egit. Hic viso defuncti Sodalitatis tui, ante formosissimi, nunc fœdissimi

cadavere dicebat: *Hoc ſaeculum meum eſt, ſum quod hic fuit, bre-vi ero, quod hic eſt, hoc uſi dixit, cum mundo fabulari deſiit, atque in Religione ſanctè mori didicit. Et tu Theophi- lue inſpecta mundi vanitate, & hominis mortalitate, ut idem mereare, Sylveſtrum æmulare, mortem crebriùs meditare, ac ita precare:*

XII. Largire nobis quaſumus Domine! Spiritum cogitandi, propitius & agendi, quæ ad bonam mortem conducunt: gratiamque tribue, ut quæ te Auctore facienda cognovi- mus, te operante impleamus, per Chriſtum Dominum noſtrum, Amen.

XIII. Nunc verò quis quis *inventâ mar- giritâ pretioſâ*, ſeu S. Vocationis gratiâ ad ſanctiùs vitæ inſtitutum aspiras, certiffimum & æternæ prædeſtinationis argumentum habes: Quos enim prædeſtinavit, hos & voca- vit, & quos vocavit, hos & juſtifica-vit, quos juſtificavit, illos & glorificavit.

XIV. Ita equidem, nam tales per Reli- gionis ingreſſum velut per Baptiſmum, ple- niſſimâ omnium peccatorum ſuorum indul- gentiâ gaudent: per tria Religionis vota actiones ſuas DEO gratiores, ac magis me- riturias reddunt; vitam vivunt SS. Marty- riorum, & angelis parem, ac pœnæ ſuppliciorum certum illis manet appromiſſum in hac vita centuplum, in altera merces copioſa cœli.

ia.
mi.
bus

one

lo-

ui

ga-

is

ro-

fi-

am

de-

p-

o-

ac-

it

er

er

Biblioteka Jagiellońska

stdr0024512

